

Utdrag ur romanen

Vapenlös

av Cecilia Ekhem

Hon vaskade av sig snabbt vid förmiddagens toalettbesök och tog på den nya röda fleecedressen i ett försök till julstämning. Utanför fönstret var marken frostig, men ingen snö fanns det. De blå gardinerna hängde kvar här men i fönstren på andra sidan parken syntes röda och julmönstrade tyger.

Ingen jul märktes av i Marions sovrum annat än ljusslingan som spred sitt snälla sken över oredan. Det skulle ha varit skönt att byta lakan, men arbetet var för stort för henne att göra själv och hon hade inte velat be någon. Sjukdomen höll på att äta upp henne. De senaste dagarnas oro tycktes ha förvärrat symptomen. Eller så var det så att de fysiska smärtorna kändes tyngre när psyket inte orkade bära. Det fanns så oändligt mycket att bära och så minimalt med kraft.

Hon fick kämpa för att inte börja gråta igen. Efter att ha smort in ansiktet la hon sin telefon i koftans ficka och rullade in i köket för att kunna ta en kopp kaffe tillsammans med smärtlindringen. Medan kaffebryggaren puttrade körde hon rullstolen mot balkongdörren och la huvudet mot rutan. Där utanför syntes en balkong som väntade på vår. Fönstret var kallt mot den febriga pannan. Hon lyfte huvudet och såg att hudkrämen hade gjort märken på glaset. Mobilen surrade i fickan, flera gånger som för att tala om att det var viktigt, men hon hämtade sin kaffekopp innan hon plockade upp den på köksbordet för att läsa meddelandet. Från okänt nummer.

”Hej Marion! Din pappa säger att det är bättre att skriva än att ringa. Så”

Där tog det första sms:et slut. I det andra stod det: ”nu skriver jag. Jag är alltså Berit. Vi känner ju inte varandra”

Marion släppte ner telefonen på bordet och mumlade:

– Nej, och inte känner jag dig bättre efter att ha läst det här.

Hon suckade. Vad ville kvinnan? Skulle de bli brevvänner nu också. Så långt

räckte inte Marions försök till en familjär attityd gentemot pappas nya kärlek.

Mobilen lät igen och ett nytt meddelande dök upp på skärmen:

”än. Men jag är glad åt att få fira jul ihop. Kanske jag kan vara förbi med lite mat och annat till imorgon. Kan jag komma 15:45?”

Det gick inte att svara nej fastän hon ville. Marion mindes hur besvärad och försiktig Berit hade varit vid det första besöket. Och då hade hon ändå pappa som förklåde. Hur skulle de kunna konversera på egen hand? Det positiva var att Berit hade skrivit ett exakt klockslag. Det var så svårt att vänta besök utan att veta vilken tid det skulle bli. Människor som promenerade till ytterdörren utan besvär hade en tendens att glömma att något sånt kunde vara ett dagsverke för Marion.

Men Berit var exakt. Det uppskattades. Om hon nu skulle hålla tiden.

Klockan kvart i fyra knackade det försiktigt på dörren. Marion som satt redo i rullstolen körde fram och öppnade. Berit var lika beige som senast men med ett stadigare leende i ansiktet. Kanske var det de två överfulla kassarna hon bar som gjorde henne mer stabil. För när hon ställde ner dem på golvet återkom osäkerheten. Hon flackade med blicken och drog av sig den grå toppluvan som matchade pälsdetaljerna på hennes svarta täckjacka. Marion pekade på klädhängaren och sa välkommen in medan hon vände på rullstolen och körde in mot köket.

– Det finns lite kaffe i en termos, sa hon med ryggen vänd mot ytterdörren.

Berit harklade sig där bakom, och hummade lite innan hon sa:

– Tack. Men kan vi vänta lite med det?

Marion vände sig om och såg Berit titta ner i golvet ett tag innan hon drog in andan för nästa replik. Som om hon samlade mod inför någon som var svår att möta. Det var inte bra. För pappas skull måste hon skärpa sig. Inte stöta bort. Så Marion log:

– Visst! Var vill du ha mig?

Nu lyfte Berit upp kassarna och gick närmare teverumsdörren. Hon pekade åt det hållet med huvudet.

– Kanske där? Så kan du vila i soffan. Jag har förstått att du mår sämre av att sitta upp.

När Marion låg i soffan satte sig Berit längst bort i andra ändan och la ett stort

kuvert på bordet.

– Jag vill inte stanna för länge, men tänkte att jag kunde visa dig en sak innan jag börjar plocka in maten.

Hon letade i en av kassarna och lyfte upp ett rött tygbylte.

– Och så tänkte jag fråga ...

Hon tvekade så Marion tog på sig ett leende som skulle verka avväpnande.

Kanske lyckades det för Berit fortsatte:

– Jag tycker det är så fint att få vakna i nytvättade lakan på julafton. Mina barn fick alltid det när de sov hemma. Inte för att jag vill låtsas vara din mamma, men jag har med mig lite nya lakan till dig här, om du vill ha dem.

Ett förläget skratt kom, och hon smekte tyghögen.

– De ser inte så nya ut, jag vet. Det är bara för att jag har tvättat dem mjuka så tyget inte ska vara för hårt att ligga på.

Leendet kändes äkta i Marions ansikte nu.

– Tack! Du får gärna byta lakan. Det behövs verkligen!

Berit log tillbaka. Hennes ljusblå ögon glittrade när hon gjorde det.

Vill du veta mer?

Låna Vapenlös på bibliotek eller köp den i bokhandel. Läs mer på <https://ekhemmanet.se/>